

Izsó Zita

AMÍG MÉG BESZÉLHETEK RÓLA

Mindig erős volt.

Azt mondják, egy családi nyaraláson
kiszállt a csónakból, és a vízen tanult meg járni.

Amikor kicsi voltál, felkapott,
és úgy forgatott maga körül,
mint az idő az óramutatót,

később tőle akartad megtanulni,
hogyan kell kicserélni az égőt a napban,

de most csak azért jársz fel a lakására,
hogy locsold gyorsan növő félelmeit.

Amikor bemész hozzá a kórházba,
ott áll az ajtó előtt
a dédapád, aki még a születésed előtt meghalt,
és nem akar beengedni hozzá,
mert azt mondja, csak rokonok
látogathatják

De nem baj, hogy nem mehetsz be,
nem félted,
tudod, hogy mindig racionálisan
gondolkodott.
Látod magad előtt,
ahogy azt mondja a többi betegnek:
„Úgy érzem magam,
mint egy átmulatott éjszaka után,
amikor már felesleges lefeküdni,
mert pár óra múlva úgysis kelni kell.
Már nem éri meg meghalni,
nemsokára úgysis feltámadunk.”

FELHAJTÓERŐ

El kell menned hozzá a dolgaidért.
Nehezen haladsz,
mintha térdig érő vízben próbálnál meg futni,
talán felolvadt az északi sark,
vagy legalább az az egy tonna fagyasztott hering,
amit az ünnepi vacsorára vettetek,
de végül sosem ettetek meg együtt,
mert egy idő után lelkiismeretfurdalása volt
még a gondolattól is,
hogy megeszik egy élőlényt.

Te viszont hiába mondtad neki,
hogy egyre csak fogysz
lassan az összes húst lerágja a csontjaidról.

Másképp nem is történhetett volna:
ő azt mondta, mindig megbecsült,
pedig kilövési engedélyt adott a ritka állatokra,
és amikor már csak páran maradtak,
akkor kezdte őket a családjának nevezni.

Végig együtt száguldtatok a szép jövő felé,
ezért elhagyni őt olyan volt,
mint egy mozgó járműből kiugrani

Most utoljára állsz előtte
hallgatod a szidalmait,
hogy gyűlöl és egyébként is, hogy nézel ki,
most először veszed észre,
mennyire megkönnyebbül attól, hogy kimondja
Arkhimédész törvényére gondolsz
és hogy az iskolában miért nem tanították,
hogyan ugyanaz működik az emberi kapcsolatokban is
minden testedbe mártott szó a súlyából annyit veszít,
amennyit belőled kiszorít.

A TÜKÖR SZERTARTÁSA

Ebben a tükörben
szeretteik elől menekülő halottakat
szállások el éjszakára.
Nem akarják, hogy emlékezzenek rájuk
gondolatban újra és újra a kezükbe adják
az ajándékokat, amiket csak
udvariasságból fogadtak el,
megetessék velük az ételt,
amit kénytelenek voltak lenyelni,
elmondassák velük a mondatokat,
amiket sosem gondoltak komolyan.

Nem szeretik, ha beszélnek róluk,
de hiába tömik be a fülüket földdel,
így is hallják,
ezért inkább elmenekülnek

elhagyott tájakat keresnek,
és csak akkor tudják elfelejteni a saját hibáikat,
amikor látják, hogy a természet
is törekszik a megbocsátásra
madarak fészkelnek az autóroncsokban
fű növi be az elhagyatott romokat

és folytatják az útjukat,
csak akkor állnak meg,
amikor rájönnek, hogy közben annyi idő telt el,
hogy már senki sem él, aki ismerte őket,
és most már végre elsirathatják önmaguk.

ÉBER ALVÁS

Gyakran álmodod, hogy a jövőd
egy üres bevásárlókocsi,
amiben egy gyereket tolsz,
vadul ugrál benne, és lever a polcról
mindent, ami megtetszik neked.

Az önsegítő csoportban azt mondják,
nőj fel, és neked eszedbe jut az anyád:
amikor meg akart büntetni, bezárt a szekrénybe,
és addig nem engedett ki,
amíg bele nem nőttél a ruháiba.

Aztán rá gondolsz.
Ha nincs veled,
megvadulnak a tárgyak,
mint a vadonba visszaengedett állatok:
nem találod a fiókban a fakanalat,
nyomja a hátad a szék támlája,
nem tudod kicsavarni a lámpából a villanykörtét.

Gyakran mondja,
hogy még jó,
hogy nincs gyereketek,
hiszen egyedül még a virágaitokról
is képtelen vagy gondoskodni.

Nem tudja, hogy titokban gyűlölöd őket:
attól félsz,
ha a kelyhűkhöz szorítod a füledet,
meghallod,
hogy miket mondott rólad a hátad mögött,
amikor egyedül volt otthon a barátaival.

Minden este, amikor hazaér,
kéred, hogy hallgasson meg,
fontos dolgot szeretnél elmondani neki,

de ő azt mondja,
ne nevezd kútnak a szád, még akkor sem,
ha hónapok óta nem esett,
és nem tudnál olyan mélyre ásni a múltban,
hogyan találj egy kis vizet.

Aztán lefekszel,
és nem tudsz elaludni
újra és újra kinyitod a szemed
mert eszedbe jut valami,
amit nem hagyott elmondani.
Olyan vagy,
mint aki újra és újra visszakapcsolja
a lépcsőházban a kialvó villanyt,
mert a rendelkezésre álló idő alatt
nem tudja kitalálni,
merre kellene elindulnia.